

[Arne Bjerregaard.]

tere som et faktum. Den kulturradikalisme, som med idelige gentagelser i bedste Hitlerstil fremprovokerer den legemliggørelse uden at være i besiddelse af nogen som helst erkendelse af den reale frihed, uden at have nogen erkendelse af frihedens begrænsninger, uden at have nogen erkendelse af den legemlige friheds indsnævring af den åndelige udfoldelse og dermed af den sammes frihed, fordi fremelskelsen af elementære behov giver en tilfredsstillelsestrang af rent egoцентриsk art. Alt dette, som man så smukt i de sidste 10 år har formuleret sådan, at mennesket skal realisere sig selv. Derfor har man fra politisk hold — ikke fra marxisterne, ikke fra kommunisterne, men fra de gamle partier i dette ting — ønsket at gøre bl. a. kunst til kultur, selv om det omvendte er tilfældet. Derfor ønskede man at indskrænke kristendomsundervisningen, derfor vil man fjerne den kristne grundholdning i skolen, derfor måtte man gentage tusinder af gange, at folk ikke mente noget som helst med deres kirkelige tilhørsforhold, derfor måtte man fjerne autoriteterne for at gøre sig selv til autoriteter, derfor skulle man have tvungen seksualoplysning, skønt jeg nok må sige med Nis Petersen, at der ikke er så megen oplysning, at den kan oplyse disse slambrønde, vi kalder vore hjerter. Men man måtte have den. Man kunne så efter alt dette indføre det relative begreb, nemlig at ingen er fuldkommen. Den fuldkomne sandhed eksisterer ikke. Intet er sandt, intet er løgn, intet er sort, intet er hvidt. Her kunne man så i demokratiets navn, men stadig med magten i hænderne, eller i alt fald i tankerne, indføje disse begreber, som jeg nu har hørt i alt fald op imod tredive gange: demokrati, tolerance og åndsfrihed. Alt for folkets skyld. Nej, overheadet ikke. Udelukkende for magtens skyld. Kun skuespil for folket. Det ønskede man.

Når man ønsker demokrati i skolen, må man forstå, at man ikke kan tillægge den ansvar, og så bliver det kun frihed. Jeg må gøre opmærksom på, hvad jeg ikke synes man altid har fattet her i dette ting, at frihed rækker ikke en tomme længere, hverken legemligt eller åndeligt, end til mit medmenneske. Man snakker om tolerance, men når man samtidig har negligeret sandheden, den

fuldkomne sandhed, ja men så har tolerance ingen betydning. Hvis jeg ikke ejer den fuldkomne sandhed, hvis jeg ikke mener, at det, jeg går ud fra, er den fuldkomne sandhed, så har jeg intet at være tolerant over for, for da er jeg fuldstændig ligegyldig, for alt kan jo være lige godt. Og så har jeg fået det, som tredje led hedder, nemlig åndsfrihed, når bare det læses bagfra — og det var sikkert meningen — frihed for ånd.

Denne frihed for ånd, som jeg vil kalde åndløshed, er vel ikke en målsætning i sig selv for dem, der var med til at gennemføre den. Men for kulturradikalismen var den en målsætning, for ifølge Søren Kierkegaard: med åndløsheden frigør mennesket sig for den primære angst. Det var deres målsætning.

Om de politiske partier har haft denne målsætning, eller de blot har fulgt med som dikkende lammehaler, det skal jeg lade være usagt. Men hvad ville visse politiske partier med denne åndløshed? Den ønskede man fra visse sider, simpelt hen fordi man i det øjeblik, åndløsheden eksisterer, har mulighed for på denne baggrund at manipulere, fordi den metafysiske tomhed skaber et vakuum i mennesket, som til enhver tid altid vil indtage selv den mest primitive form for åndelighed.

Vi andre, som er lidt ældre, vi har vel tredivernes fattigdom og krigens afsavn i erindring, men ungdommen har ikke denne erindring. De kan ikke leve af vores dans og guldkalven. De kan ikke leve af rent fysisk velvære. De ønsker ikke åndelig tomhed. De ønsker ikke relativitet. De ønsker et ståsted. De vil søge den fuldkomne sandhed. De ønsker ikke som vi andre i forrige generation en legemlig tilbedelses delirium og en fysisk orgasmejagt. De ønsker simpelt hen noget mere. De ønsker en åndelig ballast. Derfor gurubevægelsen, buddhismen, hinduismen, østerlandsk mystik, stofmisbrug, satandyrkelse — og sidst marxismen; selv om de ikke ønsker at indrømme, at de har nogen åndelig påvirkning, så vil jeg tillade mig i alt fald at konstatere, at de har det.

Derfor mener jeg ud fra dette at måtte sige: på anklagebænken nu sidder ikke marxisterne eller kommunisterne, på anklagebænken sidder hr. Baunsbak-Jensen og undervisningsministeren og specielt deres partier plus de partier, som var med til at skabe den korrump-